

АЙЗЪК АЗИМОВ

ПРИКАЗКИ ЗА ДЕЦА

Превод от английски: Лиляна Георгиева, 1985

chitanka.info

Първият пристъп на отвращение премина и Джан Прентис каза:
— Дявол да те вземе, та ти си насекомо!

Просто констатира този факт, без да влага обиден смисъл и онова, което седеше на бюрото на Прентис, отговори:

— Разбира се.

На дължина достигаше около един фут^[1], бе много тънко и фигурата му представляваше далечно подобие на миниатюрна карикатура на човешко същество. Приличните на стебълца ръце и крака излизаха на чифтове от горната част на тялото му. Краката бяха много по-дълги и по-дебели от ръцете. Стигаха до края на тялото и там се сгъваха напред в коленете.

Съществото бе седнало върху тези колене и в това положение долният край на мъхнатия му корем едва-едва висеше от бюрото на Прентис.

Прентис имаше достатъчно време да забележи тези подробности. Обектът нямаше нищо против да го оглеждат. В същност, това изглежда му бе приятно, сякаш бе свикнал да предизвиква възхищение.

— Кой си ти?

Прентис се чувствуваше не съвсем нормален. Преди пет минути той седеше над пишещата машина и най-спокойно си работеше над един разказ, обещан на Хоръс У. Брауни за броя на „Полети на неудържимата фантазия“ от миналия месец. И душевното му състояние си бе най-обичайно. Чувствуваше се отлично, напълно здравомислещ.

После въздухът вдясно до самата пишеща машина бе затрептял, потъмня, сгъсти се и образува тази неголяма гадина, която бе повесила черните си лъскави крака от ръба на бюрото му.

Някак безстрастно Прентис се чудеше защо изобщо си губи времето в приказки с нея. За пръв път професията му така безцеремонно нахлуваше в сънищата му. „Сигурно е сън,“ каза си той.

— Аз съм авалонец — рече съществото. — От Авалон съм, с други думи.

Лицето му завършваше с мандибулна уста. Над всяко око се полюшваше антенка, дълга три инча^[2], а самите очи ярко блестяха с многото си фасетки. Не се виждаха ноздри.

„Няма, разбира се“ — помисли си Прентис зашеметен. — „Та то диша през отвори в корема си. Сигурно и говори с корема си. Или пък

прибягва до телепатия.“

— Авалон ли? — повтори той с глуповато изражение. И си помисли:

„Авалон? Страната на феите от времето на крал Артур?“

— Разбира се — рече съществото в отговор направо на мисълта му. — Аз съм елф.

— Ами!

Прентис закри лице с ръце, махна ги и видя, че елфът продължава да си седи там и краката му потропват по най-горното чекмедже. Прентис не пиеше, нито бе нервен по природа. В същност, съседите му го смятаха за крайно прозаичен човек. Имаше средно голямо шкембе, умерено, но не прекомерно голямо количество коса по главата си, симпатична жена и палав десетгодишен син. Съседите, разбира се, не подозираха, че изплаща ипотеката върху къщата си, като пише всевъзможни фантазмагории.

До сега обаче неговият порок никога не се бе отразявал на психиката му. Наистина, жена му често клатеше неодобрително глава по повод на тази му склонност. Убедена бе, че той прахосва способностите си и им дава превратна насока.

— Та кой чете такива неща? — казваше тя. — Все приказки за демони, за гноми, за вълшебни пръстени и за елфи. Все приказки за деца, ако те интересува мнението ми.

— Дълбоко грешиш — отвръщаше Прентис непреклонен. — Днес фантастичното представлява много изтънчено и зряло поднасяне на мотиви от фолклора. Зад привидната фасада на нереалното често се крие язвителна преценка за съвременния свят. Фантастичното в съвременната му модификация е предназначено преди всичко за възрастни.

Бланш свиваше рамене. Беше го чувала да говори по събрания и тези мисли не бяха нови за нея.

— И освен това — добавяше той, — фантастичното изплаща ипотеката, нали така?

— Може и така да е — отговаряше всеки път тя, — но много щеше да е хубаво, ако се заемеш с детективски романи. При тях поне щяха да ти преиздават редовно една четвърт от тиража и дори можехме да кажем на съседите с какво си изкарваш прехраната.

Прентис изстена беззвучно. Бланш може да влезе всеки момент и да го завари, че разговаря сам със себе си (всичко бе прекалено реално, за да е сън; може да е халюцинация). И тогава просто ще му се *наложи* да си изкарва прехраната с детективски романи... или да се залови за някаква работа.

— Дълбоко грешиш — каза елфът. — Това не е нито сън, нито халюцинация.

— Тогава защо не се махнеш?

— Имам такова намерение. Съвсем не ми е по вкуса да живея на подобно място. И ти ще дойдеш с мене.

— *Няма* да дойда. За какъв се смяташ, дявол да те вземе, та ще ме командуваш какво да правя?

— Щом смяташ, че така почтително се разговаря с представител на по-древна култура, възпитанието ти нищо не струва.

— Та ти не представляваш по-древна култура... — Искаше да добави „Ти си плод на моето въображение“, но понеже бе писател доста отдавна, не можа да си наложи да изрече това клише.

— Ние елфите — произнесе елфът със смразяващ тон — сме съществували половин билион години преди да изнамерят първия бозайник. Бяхме свидетели как се появиха и как изчезнаха динозаврите. Колкото до Вас, предметите-човеци, Вие сте направо новоизлюпени.

Прентис едва сега забеляза, че там, откъдето излизаха крайниците на елфа, се виждаше и трети закърнял чифт. Той подсилваше насекомообразните свойства на обекта и възмущението на Прентис нарасна.

— Няма защо да пилееш скъпоценното си време в компанията на неравностойни в обществено отношение — рече той.

— Не бих го пилял — отговори елфът, — повярвай ми. Но нуждата го налага, не виждаш ли. Тази история е доста заплетена, но като я чуеш, сам ще пожелаеш да ми помогнеш.

— Виж какво, не разполагам с много време. Бланш — жена ми, ще дойде всеки момент.

— Няма да дойде — рече елфът. — Поставих блокировка в мозъка ѝ.

— Какво!

— Напълно безвредна е, уверявам те. И в края на краищата, няма да оставим да ни пречат, нали?

Прентис се облегна на стола, смаян и нещастен.

— Ние, елфите — започна елфът, — най-напред сме се обвързали с вас, предметите-човеци, непосредствено след като настъпил последният ледников период. Никак не ни е било сладко, което не е трудно да си представиш. Нямало как да носим животински кожи и да живеем в дупки като твоите недодялани прадеди. Необходими били невероятни количества психическа енергия, за да не умрем от студ.

— Невероятни количества какво?

— Психическа енергия. Ти не си и чувал за нея. Умът ти е твърде несъвършен, за да схване това понятие. Моля те, не ме прекъсвай.

Елфът продължи:

— Нуждата ни подтикнала да пристъпим към експерименти с мозъци на представители на човешкия род. Грубовати са, но са големи. Клетките им функционират неефективно, долнокачествени са, но броят им е огромен. Тези мозъци могат да се използват като фокусиращо средство, нещо като психична лупа, чрез тях се увеличава наличната енергия, с която разполагат собствените ни мозъци. Оказало се доста лесно да оцелеем през ледниковия период, без да се налага да се изтеглим към тропиците, както през други подобни периоди по-рано. Разбира се, това ни е разглезило. Когато отново настъпи период на затопляне, не се отказахме от предметите-хора. Използувахме ги, за да повишим общото си жизнено равнище. По-бързо пътувахме, по-добре се хранехме, но изчезна завинаги някогашният ни простичък, непорочен начин на живот. Пък и млякото...

— Млякото ли? — попита Прентис. — Не виждам какво общо има то тук.

— Божествена течност. Само веднъж през живота си съм я опитвал. Но класическата поезия на елфите я превъзнася до небесата. Някога хората са ни я набавяли в изобилие. Защо пък тъкмо бозайниците да имат този дар, а насекомите — не, си остава загадка. Колко жалко, че предметите-човеци престанаха да ни се подчиняват.

— Тъй ли?

— Преди двеста години.

— Браво на нас.

— Не ставай тесногръд — надутото отвърна елфът. — Взаимоотношенията бяха полезни и за двете страни, докато вие, предметите-хора, се научихте да боравите с големи количества физическа енергия. От мозъци като вашите само такива тромави решения може да се очакват.

— Кое им е лошото?

— Трудно ми е да ти обясня. Много хубаво беше, докато осветявахме нощните си празненства със светулки, подсилени с по две човешки сили психическа енергия. Но пък вие, същества-човеци, инсталирахте електрически светлини. Нашите антени възприемат сигнали от разстояние няколко мили, но пък вие изобретихте телеграфи, телефони, радио. Нашите коболди добиваха руди много по-производително от предметите-човеци, докато предметите-човеци измислиха динамита. Сега разбираш ли?

— Не.

— Едва ли смяташ, че висши, чувствителни същества, каквито са елфите, само ще гледат как куп космати бозайници ги изпреварват. Нямаше да е чак толкова лошо, ако ние самите можехме да постигнем подобно развитие на електротехниката, но нашата психична енергия бе недостатъчна за тази цел. Е, и ние се изолирахме от действителността. Мусехме се, креехме, чезнехме. Наречи го комплекс за малоценност, ако щещ, но от два века насам полака-лека се отделихме от човечеството и се оттеглихме в центрове като Авалон.

Прентис трескаво мислеше.

— Чакай да се разберем. Можеш да манипулираш съзнанието, тъй ли?

— Разбира се.

— Можеш ли да ме накараш да мисля, че си невидим? Искам да кажа, по хипнотичен път?

— Терминът е неточен, но — да.

— И когато се появи преди малко, ти просто си отстранил някаква психична блокировка. Така ли?

— Ще отговоря по-скоро на мислите ти, отколкото на думите ти: не, ти не сънуваш; не си полудял; и аз не съм свръхестествено същество.

— Само питам. Значи ти можеш да четеш мислите ми?

— Разбира се. Мръсна и неблагодарна работа, но умея да я върша, когато се налага. Казваш се Прентис и пишеш фантастика. Имаш една ларва, която в момента е в мястото за обучение. Много неща знам за тебе.

Прентис потръпна.

— Е, и къде е Авалон?

— Няма да го намерите. — Елфът тракна с челюсти два-три пъти. — Хич и не разсъждавай върху възможността да предупредиш властите. Ще се озовеш в лудницата. Авалон — ако все пак смяташ, че тия сведения могат да ти бъдат полезни — се намира сред Атлантическия океан и е свършено невидим. След като бе изобретен параходът, вие, предметите-човеци, започнахте да скитате съвсем без мярка и ние бяхме принудени да покрием целия остров с щит от психическо естество. Разбира се, *случват се* понякога произшествия. Веднъж един огромен примитивен плавателен съд се блъсна право в острова и се наложи да използваме всичката психическа енергия на цялото население, за да създадем впечатлението, че островът е айсберг. „Титаник“ мисля, че пишеше на оня съд. А в днешно време над нас непрекъснато прелитат самолети и понякога с тях стават катастрофи. Веднъж намерихме сандъци с кондензирано мляко. Именно тогава имах възможност да го опитам.

— В такъв случай защо по дяволите не си си на Авалон? Защо си го напуснал? — попита Прентис.

— Наредиха ми да го напусна — отговори елфът ядосан. — Глупаци такива.

— Ами?

— Нали знаеш какво става, когато си малко нещо различен. Аз не съм като другите и ония нещастни, сковани от традицията глупаци все недоволствуваха. Завиждаха ми. Това е най-вярното обяснение. Завиждаха!

— По какво се различаваш?

— Подай ми тази крушка — каза елфът. — Просто я отвий. Нямах нужда от настолна лампа сега през деня.

С тръпка на отвращение, Прентис изпълни искането и предаде предмета в малките ръце на елфа. Внимателно, с пръсти тънички и гъвкави като ластарите на лоза, елфът обхвана долната и страничната част на металическия цокъл.

Жичката вътре в крушката слабо почервеня.

— Боже мой! — Възкликна Прентис.

— Това — гордо каза елфът, — е моят голям талант. Казах ти, че ние, елфите, не можем да превръщаме психичната енергия в електрическа. Да, но аз мога! Аз не съм обикновен елф. Аз съм мутант! Свръхелф! Аз представлявам следващото стъпало в еволюцията на елфите. Тази светлина се дължи единствено на дейността на собствения ми мозък, нали разбираш. А гледай сега, като използвам твоя за фокусиране.

При тези думи жичката на крушката се нажежи до бяло и стана непоносимо да я гледаш, а Прентис изпита някакво неясно, почти приятно гъделичкащо усещане вътре в черепа си.

Крушката изгасна и елфът я остави на бюрото до пишещата машина.

— Не съм опитвал още — рече елфът гордо, — но подозирам, че мога да разцепвам и ядрото на урана.

— Ама чакай, нали за да светне крушката, е необходима енергия. Не можеш просто да я хванеш и...

— Че нали ти *казах* за психичната енергия. Великият Оберон да ми е на помощ, предмете-човек, постарай се да разбереш.

Прентис ставаше все по-неспокоен. Той предпазливо попита:

— И какво възнамеряваш да правиш с тази твоя дарба?

— Ще се върна в Авалон, разбира се. *Би трябвало* всъщност да оставя тези глупаци на тяхната зла орис, но един елф винаги изпитва известен патриотизъм, дори и да е колеоптерон^[3].

— Какъв да е?

— Ние, елфите, не сме всичките от един и същ вид. Аз произхождам от клона на бръмбарите. Гледай!

Той стана прав и, стъпил върху бюрото, се обърна с гръб към Прентис. Онова, което по-рано му се бе сторило просто лъскава черна кожа, внезапно се разтвори и се повдигна. Отдолу се разпериха две прозрачни, изпъстрени с жилки крилца.

— А, значи можеш да летиш — рече Прентис.

— Значи си много глупав — отвърна елфът презрително, — щом не си даваш сметка, че съм прекалено тежък за полет. Но нали са привлекателни, а? Какво ще кажеш за иризирането? В сравнение с нашите, крилата на лепидоптерите^[4] са груби и крещящо оцветени.

— На лепидоптерите? — Прентис бе безнадежно объркан.

— Онези от клона на пеперудите. Те са най-големите горделивци. По-рано непрекъснато се показвали пред хората, та да им се възхищават. В известен смисъл, дребни душици. И затова във вашите легенди винаги се разказва, че феите имали крила на пеперуди вместо крила на бръмбари, които са къде-къде по-красиви в своята прозрачна ефирност. Но ние ще им дадем да разберат на лепидоптерите, като се върнем, двамата с тебе.

— Ама чакай...

— Представи си само — каза елфът като се полюшваше напред-назад, изпаднал в нещо, което изглежда бе елфски екстаз, — нашите нощни празненства ще засияят от искряща светлина, която ще се излъчва от причудливо извити неоновы тръбички. Ще освободим рояците оси, които сега впрягаме в летящите си каляски, и ще монтираме вместо тях двигатели с вътрешно горене. Ще престанем да се сгушваме в листата, дойде ли време за сън, а ще построим фабрики, които ще произвеждат хубави дюшеци. Живот ще си живеем, казвам ти... А пък онези има да се каят, задето са ме прокудили.

— Но аз не мога да дойда с тебе — изхленчи Прентис. — Имам си задължения. Имам жена и дете. Няма да разделиш човек от... от неговата ларва, нали?

— Аз не съм жесток — отговори елфът. Той се загледа в Прентис. — И аз нося душа на елф. Но няма имам избор? Нужен ми е мозък на човек за фокусиране, иначе нищо няма да постигна; пък и мозъкът на кой да е човек не подхожда.

— Защо?

— Великият Оберон да ми е на помощ! Ех и ти, твар нещастна! Та човешкият мозък не е пасивен обект, направен от дърво или камък. За да има полза от него, той трябва да оказва съдействие. А може да окаже съдействие, само ако съзнава напълно ясно, че ние, елфите, сме в състояние да го управляваме. Ето, твоят мозък например, може да ми бъде полезен, докато от този на жена ти не мога да имам никаква полза. Ще минат години, преди да разбере кой съм и какъв съм.

— Ама че нагла обида! — възкликна Прентис. — Да не би да искаш да кажеш, че вярвам в разни свръхестествени същества? Държа да ти изтъкна, че съм изцяло рационален тип.

— Тъй ли? Когато най-напред се явих пред тебе, през съзнанието ти минаха няколко неясни мисли за сънища и халюцинации, но ти заговори с мене, прие съществуването ми. На твое място жена ти щеше да изпищи и да изпадне в истерика.

Прентис си премълча. Не му идваше на ум никакъв отговор.

— Там е бедата — унило продължи елфът. — Фактически всички вие, хората, ни забравихте. Мозъците ви се затвориха, станаха безполезни. Е, разбира се, вашите ларви вярват в легендите за „малките човечета“, но мозъците им са недоразвити и могат да се използват само при прости процеси. А когато съзреят, престават да вярват. Откровено казано, не знам какво щях да правя, ако не бяхте вие, писателите-фантасти.

— Писателите-фантасти ли — какво искаш да кажеш?

— Вие сте малцината възрастни, които все още вярват, че нашето племе съществува. И ти, Прентис, най-много от всички. Ти пишеш фантастика от двадесет години.

— Ти си полудял. Аз не вярвам в това, което пиша.

— Налага ти се. Няма как. Имам предвид, че по време на писане ти приемаш съдържанието сериозно. След известно време мозъкът ти от само себе си взема насока, полезна за нас... Но защо да спорим? Та аз вече те използвах. Нали видя как светна крушката. Сам разбираш, че трябва да дойдеш с мене.

— Аз обаче няма да дойда. — Цялата поза на Прентис изразяваше предизвикателство. — Можеш ли да ме принудиш против волята ми?

— Бих могъл, но може да те повредя, а не искам. Да речем, ще направя така. Ако не се съгласиш да дойдеш, ще фокусирам ток с високо напрежение през тялото на жена ти. Никак няма да ми е приятно да прибягна до това, но, както разбирам, твоите сънародници екзекутират враговете на държавата по същия начин; така че за тебе това наказание едва ли ще е чак толкова ужасно, както за мене. Не бих искал да изглеждам жесток дори и в очите на един предмет-човек.

Прентис усети как потта слепва късата коса по слепоочията му.

— Чакай — извика той, — недей да вършиш такива неща. Дай да обсъдим всичко.

Елфът показа прозрачните си крилца, размаха ги и пак ги скри в калъфа им.

— Приказки, приказки до безкрай. Толкова е уморително. Положително имате мляко вкъщи. Не си много любезен домакин, иначе отдавна щеше да ми предложиш нещо да се подкрепя.

Прентис се помъчи да прикрие мисълта, която му хрумна, да я изтласка колкото може по-надалеч от повърхността на съзнанието си. Отговори нехайно:

— Имаме и нещо по-хубаво от млякото Ей сега ще ти го донеса.

— Стой си на мястото. Повикай жена си. Тя ще го донесе.

— Но аз не искам да те види. Ще се изплаши.

— Не се тревожи — отговори елфът. — Аз ще ѝ въздействам така, че ни най-малко няма да се смути.

Прентис направи движение с ръка.

— Всяко посегателство над мене — предупреди го елфът — ще се осъществи много по-бавно, отколкото ударът на електрическия ток, който ще порази жена ти.

Ръката на Прентис се отпусна. Той отиде до вратата на кабинета си.

— Бланш! — извика той към долния етаж.

Видя Бланш в хола, седнала неподвижно в креслото до библиотеката. Като че ли спеше с отворени очи.

— Нещо става с нея — обърна се той към елфа.

— Просто е в състояние на покой. Но те чува. Кажи ѝ какво искаш.

— Бланш! — извика той отново. — Моля те донеси каната с егнога^[5] и една малка чаша.

Без да проявява някакъв друг признак на живот освен самото движение, Бланш стана и се скри от погледа му.

— Какво е това егног? — попита елфът.

Прентис се направи на възторжен:

— Чудесна смес от мляко, захар и яйца, разбити до сгъстяване. Млякото без никакви прибавки не може дори да се сравнява с нея.

Бланш внесе егнога. Хубавото ѝ лице бе безизразно. Очите ѝ погледнаха елфа, но по нищо не пролича, че съзнава какво вижда.

— Ето, Джан — каза тя, седна на стария тапициран с кожа стол до прозореца, а ръцете ѝ безволно се отпуснаха в скута.

Известно време Прентис я гледа обезпокоен.

— Тук ли ще я оставиш?

— По-лесно ще ми бъде да я контролирам... Е, няма ли да ми предложиш да опитам егнога?

— Ама разбира се. Заповядай!

Той наля гъстата бяла течност в чашата за коктейли. Преди две вечери бе приготвил пет бутилки от това питие за членовете на Нюйоркската асоциация на фантастите, без да скъпи продуктите, понеже бе всеизвестно, че писателите-фантасти го обичат тъкмо така.

Аntenките на елфа затрепераха силно.

— Божествен аромат — промърмори той.

Елфът обви столчето на чашката с тънките си ръце и я вдигна към устата си. Нивото на течността спадна. Като изпи половината, той остави чашата и въздъхна:

— О, каква загуба за моя народ! Какво лакомство! Просто да не повярваш, че съществува! В историята ни се разказва, че в древността някой и друг щастливец-елф понякога сполучвал да заеме мястото на човешката ларва при раждането ѝ и да черпи съвсем прясно приготвена течност. Интересно дали дори и те са вкусвали подобно нещо.

— Значи това се крие зад приказките за деца, подменени от феите, тъй ли? — попита Прентис с известен професионален интерес.

— Разбира се. Женското човешко същество е облагодетелствувано с прекрасен дар. Защо да не се възползуваме от него? — елфът обърна поглед към равномерно дишащата гръд на Бланш и отново въздъхна.

— Хайде. Пий колкото искаш — каза Прентис. („Не бива да проявявам нетърпение, да не се издам.“)

И той гледаше Бланш, очакваше да се проявят признаци, че животът се връща в нея, очакваше елфът да започне да губи контрол над себе си.

— Кога се връща твоята ларва от мястото си на обучение? — попита елфът. — Трябва ми.

— Скоро, скоро — нервно отвърна Прентис. Той погледна часовника си. В същност, след петнадесетина минути Джан младши ще се върне и ще се разкрещи, че иска кекс и мляко.

— Наливай си — настойчиво подканяше той. — Наливай си.

Елфът гълташе развеселен.

— Щом си дойде ларвата, можеш да тръгваш.

— Да тръгвам ли?

— Само до библиотеката. Трябва да донесеш книги по електроника. Интересува ме с подробности как се прави телевизия, телефони и така нататък. Искам обяснения как работи телеграфът, указания как се правят електронни лампи. Подробности, Прентис, подробности! Чакат ни грандиозни задачи. Добив на нефт, преработка на петрол, земеделие на научни основи. Ние двамата с тебе ще изградим един нов Авалон. Технически. Страна на научните чудеса. Ще създадем нов свят.

— Чудесно — отвърна Прентис. — Ама ти си пийвай.

— Виждаш ли. И ти се запали — каза елфът. — И ще бъдеш възнаграден. Ще си имаш цяла дузина женски предмети-човеци.

Прентис машинално погледна Бланш. Не личеше да е чула, но знае ли човек?

— Притрябвали са ми женски предмети-чо... искам да кажа жени — отговори той.

— Хайде де — строго изрече елфът, — я не си криви душата. Моят народ отдавна е наясно колко похотливи същества с животински наклонности сте вие, предметите-човеци. Поколения наред майките плашат своите малки с предметите-човеци... Да, своите малки! — Вдигна чашата високо във въздуха:

— За моите собствени малки! — и я пресуши.

— Наливай си — побърза да каже Прентис. — Наливай си.

Елфът го послуша.

— Ще имам много деца — рече той. — Ще си избира най-хубавите колеоптерки и ще развъдя моята порода. Ще затвърдя мутацията. Сега засега съм единствен, но когато станат една дузина или петдесетина, ще ги кръстосам и ще получа раса от свръхелфи. Раса на електро... — хълцук! — електронни чудеса и с необятно бъдеще... Да можех да пийна още малко. Нектар! Истински нектар!

Внезапно се чу как някъде шумно се отваря врата и един детски глас извика:

— Мамо! Ей, мамо!

Лъскавите очи на елфа бяха малко замъглени.

— После ще се заемем с предметите-човеци — продължи той. — Някои от тях вече вярват; а останалите ще ги — хълцук! — накараме.

Ще бъде пак както някога, но по-хубаво; по-преуспяващо елфство, по-здрав съюз.

Гласът на Джан младши вече се чуваше по-наблизо и в него се долавяха нотки на нетърпение:

— Ей, мамо! В къщи ли си?

Прентис почувствува, че очите му ще изхвъркнат от напрежение. Бланш седеше скована. Езикът на елфа леко се заплиташе, движенията му бяха малко несигурни. Ако ще рискува — сега, тъкмо сега е моментът.

— Мирувай — властно каза елфът. — Държиш се глупаво. Разбрах, че в егнога има алкохол, още щом намисли нелепия си план. Вие, предметите-хора сте големи измамници. Ние, елфите, имаме толкова поговорки за вас. За щастие, алкохолът ни действа твърде слабо. Виж, ако беше прибавил коча билка и мъничко мед... А, ето я и ларвата. Как си, малък предмет-човек?

Елфът продължаваше да си седи, чашата с егнога бе вдигната до мандибулите му, а на вратата бе застанал Джан младши. Десетгодишното лице на Джан младши бе умерено изпоцапано, косата му бе безмерно сплъстена, сивите му очи изразяваха крайна изненада. Опърпаните му учебници се полюшваха на единия край на ремъчето, което държеше в ръка.

— Татко! — викна той. — Какво й е на мама? Ами... ами това тук какво е?

Елфът се обърна към Прентис:

— Тръгвай за библиотеката. Няма време за губене. Знаеш какви книги ми трябват.

Нямаше и помен от начален стадий на опиянение и духът на неподчинение напусна Прентис. Това същество просто го бе разигравало.

Прентис стана, готов да тръгне.

— И без човешки мръсотии, без подлости, без номера — рече елфът. — Жена ти все още е заложница. Ще я убия чрез мозъка на ларвата — за тази работа става. Не ми се ще да го правя. Аз съм член на Елфското дружество по етика, а ние ратуваме за милосърдно отношение към бозайниците, така че можеш да се осланяш на моите благородни принципи, ако изпълняваш това, което искам от тебе.

Прентис почувствува, че го преизпълва непреодолим импулс да излезе. Тръгна, препъвайки се, към вратата.

Джан младши извика:

— Татко, то говори! Казва, че ще убие мама! Чуваш ли, не излизай!

Прентис бе вече вън от стаята, когато чу елфа да казва:

— Не ме зяпай, ларва. Нищо няма да направя на майка ти, ако ме слушаш за всичко, което ти казвам. Аз съм елф, фея. Нали знаеш какво е фея?

И вече на входната врата Прентис чу дисканта на Джан младши да се извисява в див вик, после потрепващият сопран на Бланш заиздава писък след писък.

Здравият макар и невидим ластик, който теглеше Прентис навън от къщи, се скъса и изчезна. Той падна назад, изправи се и се втурна нагоре по стълбите.

Бланш, в която отново бе нахлул трепетен живот, се бе пъкнала в един от ъглите и бе прегърнала разплакания Джан младши.

Върху бюрото бе паднала една черна черупка и закриваше някаква отвратителна, подобна на каша мацаница, от която се стичаше безцветна течност.

Джан младши хлипаше истерично:

— Аз го ударих. Ударих го с учебниците. То мъчеше мама.

Измина един час и Прентис започна да усеща как обичайният свят нахлува през пролуките, останали след съществуването от Авалон. Самият елф вече се бе превърнал в пепел в пещта за смет зад къщата и единствената следа от съществуването му бе влажното петно под бюрото.

Бланш все още бе смъртно бледа. Разговаряха шепнешком.

— Как е Джан младши? — попита Прентис.

— Гледа телевизия.

— Добре ли е?

— А, на него нищо му няма, но аз ще сънувам кошмари седмици наред.

— Разбирам те. Аз също, освен ако съумеем да го забравим. Мисля, че вече едва ли ще се яви някой друг от тези... неща.

— Не мога да ти опиша колко ужасно беше — каза Бланш. — Чувах всяка дума, която то казваше, дори докато бях долу в хола.

— Това беше телепатия, нали разбираш.

— Само че не можех да помръдна. После, след като ти излезе, почувствувах, че едва-едва се размърдвам. Понечих да извикам, но се чу само стон и скимтене. После Джан младши го смачка и аз изведнъж се почувствувах свободна. Не ми е ясно точно какво стана.

Прентис усети някакво мрачно задоволство.

— Струва ми се, че разбирам. Аз бях в негова власт, понеже бях приел съществуването му за факт. Той те парализираше чрез мене. Когато излязох от стаята, разстоянието се е увеличило и е станало по-трудно да използва мозъка ми като психична леща, затова ти си се раздвижила. Когато стигнах входната врата, елфът е решил, че е време да замени моя мозък с този на Джан младши. И тъкмо там е сбъркал.

— Но защо?

— Той е предполагал, че всички деца вярват във феи, но е сгрешил. Днешните американски деца не вярват във феи. Не са и чували за тях. Вярват в Том Корбет^[6], в Скокливия Касиди^[7], в Дик Трейси^[8], в Хауди Дуди, в Сврѣхчовека^[9] и в какво ли не друго, но не и във феи. Елфът просто не си е давал сметка за непредвидените промени в областта на културата, предизвикани от комиксите и телевизията, и когато се е опитал да завладее мозъка на Джан младши, не е успял. Преди той да си възвърне психичното равновесие, Джан младши се е намерил отгоре му, изпаднал в безразсъдна паника, понеже смятал, че те измъчват. И край на всичко. Нали съм ти казвал и друг път, Бланш. Някогашните легендарни мотиви от фолклора намират приют единствено в съвременните списания за фантастика, а съвременната фантастика е предназначена само за възрастни. Сега виждаш ли, че съм прав?

— Да, мили — смирено отвърна Бланш.

Прентис пхна ръце в джобовете си и дяволита усмивка постепенно заля лицето му.

— Знаеш ли, Бланш, щом видя Уолт Рай, ще взема да му намегна, че пиша такива неща. Май че е време вече съседите да научат.

С огромна филия намазана с масло, Джан младши влезе в кабинета на баща си, воден от желанието да възстанови избледняващия спомен. Татко все го потупва по гърба, а мама все му пъха в ръцете

кекс или хляб, а пък той вече почти не помни защо. Имаше ей тука на бюрото такова едно голямо шантаво нещо, което можеше да говори...

Всичко бе станало толкова бързо, че мислите в главата му съвсем се объркаха.

Той сви рамене и, огрян от слънцето на късния следобед, надникна в недописания лист, сложен в пишещата машина на баща му, а после и в купчинката листа върху бюрото.

Чете известно време, после присви устни и измърмори:

— Да му се не види! Пак за феи. Вечно приказки за деца!

И си излезе.

[1] 30,48 см — бел.прев. ↑

[2] Около 8 см — бел.прев. ↑

[3] твърдокрил — бел.прев. ↑

[4] ципокрили — бел.прев. ↑

[5] Напитка, подобна на аероконяка, съдържаща прясно мляко, захар, разбити яйца и значително количество алкохол — бел.прев. ↑

[6] Известен професионален боксьор — бел.прев. ↑

[7] Популярен комичен герой — бел.прев. ↑

[8] Детектив, герой на много комикси — бел.прев. ↑

[9] Герои на забавни телевизионни предавания — бел.прев. ↑

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
3/1985 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.